

λοι ποῦ μ' ἀπόμειναν παραξενεύτηκαν. Τρεῖς μέρες πέρασαν χαρούμενες. Τὴν Κυριακὴν εἶδα στὸ σπῆτι τοῦ Σπύρου ἐτοιμασίᾳ. Δὲν ἤξερα τί εἶναι, οὔτε ἔβαλα βάζη. Τὸ μεσημέρι ὅμως στὸ σπῆτι, τὴν ὥρα ποῦ ἐτοιμαζόμαστε νὰ φάμε, δὲν ξέρω πῶς ἦρθε κορβέντα.

— Παντρεύει, μοῦ λέει ἡ μάνα μου, παντρεύει τὴν κόρη του τὴν Ἀνθούλα μὲ τὸ Γιώργη τὸν Κοσμέτο.

Κάτι κόπηκε μέσα μου. Ἀπόμεινα ἄλλος, τὰ γόνατά μου λύγισαν, τὰ μάτια μου θόλωσαν, τὰ χέρια μου πάγωσαν. Ψωμί σταλιά δὲ γεύτηκα. Ἡ μάνα μου συνηθισμένη ὅτις ξαφνικές λύπες δὲν τὸ παρατήρησε. Τράβηξα ἕνα μεγάλο ποτήρι κρασί καὶ σηκώθηκα. Κάτι μ' ἐπνίγε στὸ λαιμὸ καὶ πῆρα τὸ δρόμο ν' ἀναστάνω. Γύριζα σὰν ξεχασμένος. Ἐθαρρῶσα πῶς ὅλοι ξέρουν τὸν καημὸ μου καὶ μὲ κοιτάζουν. Μ' ἀντάμωσε κάπου ἕνας ἀπὸ τοὺς φίλους μου.

— Πᾶμε νὰ σὲ κεράσω!

— Ἄσε με, καλέ μου, κ' ἔχω μιὰ ἔννοια ποῦ μὲ τρώει.

Στὴν ὥρα ἤρθαν κ' οἱ ἄλλοι κι' ἀποφάσισαν νὰ πᾶνε στὸ δρόμο ποῦ θὰ περάσῃ ὁ γάμος. Μ' ἀνάγκασαν νὰ τοὺς ἀκολουθήσω, μὰ σὰν πηγαίναμε τοὺς ξέφυγα, τάχα πῶς ἤθελα νὰ κοιτάξω στὸ ταχυδρομεῖο. Τὸ βράδι βρέθηκα σ' ἕνα τρελλὸ χαροκόπημα, τραγουδοῦσα, γελοῦσα τρελλά, ἐπὶν κρασί ἀχόρταγχι, διασκέδαζα, ὤζω καρδιά. Ἐνας ἀπ' τὴ συντροφιά μοῦ λέει:

— Γεῖά σου, ἔτσι σὲ θέλω χαρούμενο

Κ' ἐγὼ σκύβοντας,

— Ἀχ! ὅταν μὲ βλέπεις νὰ γελῶ τόσο, νὰ μὲ κλαῖς.

★

Ἐκείνη ἡ λύπη ξανάνιωσε ὅλους τοὺς πρώτους καημούς. Μιὰ μελαγχολία μοῦ βάρυνε τὴν καρδιά. Ὁ πόνος μ' ἔλυωνε. Ἡ μάνα μου μ' ἔστειλε στὸ βουνὸ ν' ἀλλάξω ἀέρα. Καὶ στ' ἀλήθεια ἡ ἐξοχή, ὁ ἀέρας καὶ μιὰ καλὴ συντροφιά, μ' ἔκαναν κι' ἄρχισα νὰ ξεχνᾶνω. Κάθε Κυριακὴ κατέβαινα στὴ χώρα. Φτάνοντας τὰ πρώτα σπῆτια περνοῦσα τὴν Ἀνάληψη πίσω ἀπ' τὸ ἱερό, κ' ἐπαίρνα τὸ πλατύρεμα ποῦ μ' ἔβγαζε στὸ σπῆτι. Εἴτανε μιὰ μέρα χυνοπωριάτικη, συνειριασμένη μὲ γλυκειά. Γιατί τάχα λοξοδρόμησα; Ἀντὶ νὰ περάσω πίσω ἀπ' τὸ ἱερὸ τῆς ἐκκλησίας, τράβηξα ἴσα τὸ δρόμο. Εἶναι

νὰ κλείσουμε τὰ μάτια στοὺς σκοπούς τους: Ὅχι! ὁδῶς λέω ἄρματα νὰ μὴν ἀγγίζουμε ἀκόμα, παρὰ νὰ στείλουμε καὶ νὰ παραπονεθοῦμε, χωρὶς μῆτε νὰ παραφοβερίζουμε πόλεμο μῆτε πῶς θὰ παραβλέψουμε, καὶ στὸ μεταξύ ὅς ὀργανίζουμε κι' ἐμεῖς στὸ μέρος μας μὲ τραβηγμὸν συμμάχων, θές Ἑλληλῶν (45) θές ξένων, ὅπου ἔχει τίποτα δύναμιν νὰ κερδίσουμε ἢ ναφτικὴ ἢ χρηματικὴ—καὶ κατηγόρια δὲν εἶναι. Ὅσοι ὅπως ἐμεῖς ἐπιβουλεύονται ἀπὸ Ἀθηναίους ἢ σώζονται ὅχι μὴναχὰ μ' Ἑλληλῶνες συντρόφους παρὰ καὶ ξένους—μὴν ἀμελῶντας ἀντάμα μῆτε τοὺς δικούς μας πόρους. Κι' ἔμᾶς ἀκούν ὅταν πᾶν οἱ ἀποσταλμένοι μας, τόσο καλότερα εἰδερῆ, σὰν περάσουν καὶ διὸ καὶ τρία ἡρόνια, τότες πᾶ καλότερα θωρακισμένοι τοὺς ἡτυπῶμε, ἔμᾶς φανῆ. Κι' ἴσως ὅτα δοῦν τότες πῆτοιμο τὸν ὀργανισμό μας, καὶ δοῦν τὰ λόγια μας ποῦ θὰ λαλοῦν κατὰ σὰν ἀνάλογο, θὰ χαλαρώσουν πρὸ ἴσως ἐφκοῦ, μάλιστα ἔμῃ ἀρήμαχτη ἢ ἡγῆς τους κι' ἂν ἔχουν ὑπαρχτὰ ἀγαθὰ νὰ λογαριάσουν κι' ὅχι ἀφανισμένα. Τί μὴ νομίζετε ἄλλο ἢ παρὰ πῶς κρατᾶτε σὰν ἐνέχυρο τῇ γῇ τους, τόσο ὑπολυτιμότερο ὅσο εἶναι πρὸ πλούσια δουλεμένη,

(45) Ἐννοεῖ τοὺς Σικελιώτες.

παρακᾶτω ἕνα σοκάκι μακρὸ, στενὸ, ποῦ βγαίνει σ' ἕνα μικρὸ γεφύρι χτισμένο στὴ διπλανὴ ρεματιά ποῦ πᾶει στὸ μεγάλο ρέμα πρὸς τὸ σπῆτι μου. Τὸ μέρος εἶναι ἐρημικὸ καὶ τραβᾶει κατὰ τὴν ἐξοχή. Ἐκεῖ στὸ στενὸ σοκάκι ἀντάμωσα ἀναπάντεχα τὴν Ἀνθούλα. Ἐρχόταν ἀπ' ἔξω. Εἶχε κάπως ζωηρόφει καὶ εἶχε πάρει χρῶμα. Σὰν μὲ εἶδε ἱταράχθη. Ἡ ὄψη τῆς ἔλλαξε, ἔκανε νὰ τραβήξῃ μὰ στάθηκε. Χωρὶς νὰ σκεφτῶ ἀπλωσὰ τὰ δύο μου χέρια.

— Ἀνθούλα μου, καλημέρα.

Μοῦδωσε τὸ χέρι ἀμίλητη. Ἐτρεμε. Δὲ σήκωσε τὰ μάτια. Ἐγὼ δειλὸς μὰ

— Ἀνθούλα, τῆς εἶπα πάλι, χωρὶς νὰ δύναμαι νὰ τῆς εἰπῶ ἄλλο.

Σήκωσε τὰ μάτια τῆς δακρυσιμένα.

— Ὡ καλέ μου, εἶπε κ' ἔκανε νὰ γείρῃ λίγο τὸ κορμὶ τῆς πρὸς ἐμένα, μὰ στὴ στιγμὴ ἔφυγε ἀφοῦ μὲ κοίταξε μὲ πόνο.

Ἐγὼ στεκόμουν δειλὸς, ἄπραγος. Κ' ἐκείνη μὲ φωνὴ βαθειά, πονετική

— Ἐχε γειά, μοῦ εἶπε, ἔχε γειά. Μὰ χωρίζει τώρα τὸ στεφάνι μου.

Ἐφυγε γοργή. Ἐγὼ ἱστάθηκα ἐκεῖ ἄλλος, μαρμαρωμένος. Ὑστερα ἀπὸ ὥρα πῆρα τὸ δρόμο ἀργὰ, κουρασμένα.

★

Σὲ λίγες μέρες τὴν εἶδα στὸ δρόμο μὲ τὴ μάνα τῆς καὶ σὰ γνώριμος τις χαιρέτισα. Τότε μὲ καλημέρισε πρόσχαρη, γελαστή—κ' εἶδα γιὰ τελευταία φορὰ τᾶσπρα τῆς δόντια. Μὰ τώρα ὅταν περνώ ἀπ' τὸ σπῆτι τῆς, κάτω σκύδοντας τὰ μάτια μου, μὲ κοιτάζει ἐπιμονα, κι' ὅταν καμιά φορὰ σηκώσω τὸ κεφάλι μου κατὰ τὴν πηλιὰ συνήθειαν φεύγει ἢ γυρίζει, τάχα σὰν ἀδιάφορη, ἄλλοι. Κ' ἐγὼ δὲν ἐτόλμησα πᾶ νὰ τὴ χαιρετίσω.

* Ὑδρα, Νοέμβριος 1905.

ΜΗΤΣΟΣ ΑΝΘΕΜΗΣ

— Ἐξοχο κείνο ποῦ εἶπε ὁ Φοντάνας στὴ δίκη τοῦ Κωσταγερακάρη, πῶς ὅποιος ἔχει παρὰδὲς στὸ Ρωμαιο γίνεται καὶ Δῆμαρχος καὶ βουλευτὴς καὶ Ὑπουργός, ἀδιάφορο ἂν εἶχε πρῶτα χαρτοπαίγιο, σὰν τὸ Μητσέα.

— Καὶ δύο ἀραδοῦλες γιὰ τοὺς γλωσσολόγους* τὸν κ. Φοντάναν ὁ νουνὸς του τὸνέ βάπτισε Κ α ι σ α ρ, μὰ ὅλ' οἱ συνάδερφοι του ναυτικοί, καὶ ὅλ' οἱ ναῦτες τὸνέ λένε Κ α ι σ α ρ η ἢ Κ α ι σ α ρ ο.

»ποῦ πρέπει νὰ μὴν ἀγγίχῃ ὅσο μπορούμε καιρὸ, κ' ὅχι ἀπειλίζοντας τους νὰ μὴν πούς βρίσκουμε πᾶν λαβή. Ἄν ὅμως, βιαστικοὶ ἀπὸ τὰ παράπονα πῶν συμμάχων, τὴ ρημάξουμε πρὶν ὀργανιστοῦμε, κ' οἰατᾶτε μῆπως πάθει ἡ Πελοπόννησος χειρότερες ντροπές, χειρότερα δεινά. Γιατί καὶ πολιτεῖες κι' ἔθνημα λεπτέρες εἶναι νὰ μαλῶνουν καὶ φιλιῶνουν μὰ πόλεμο σηκωμένο ἀπ' ὅλους μας συνασπισμένους (46), ποῦ ἀδύνατο ἀπὸ πρὶν νὰ πείς πῶς θὰ ὑγυρίσει, ἐφκοῦ δὲν εἶναι τέτιον πόλεμο νὰ σταματήσῃς μὲ τιμὴ.

83. »Μῆτε ὅς μὴν τὸ λέει κανεὶς δαίλιον ἂν πολλοὶ δὲν τὴ χτυποῦν ἀμέσως τὴ μιὰ πολιτεία. »Γιατί ἔχουν κι' ἐκεῖνοι συμμάχους ὅχι λιγώτερους ποῦ καταβάλλουν χρήματα, κι' ὁ πόλεμος δὲ στέκει στ' ὀπλιτικὸ παρὰ στὸ ἐξοδο, ποῦ δὲλως »του δὲν ὠρελεῖ τ' ὀπλιτικὸ, μάλιστα τοὺς στενιανούς σὲ θαλασσίους ἀντίκρυ. Ἄς βροῦμε λοιπὸν πρῶτα πόρους δὲλως νὰ παρασπυρῶμε πρῶτα ἀπὸ τὰ συμμαχικὰ παράπονα, παρὰ ἀφοῦ καὶ τῶν ἀποτελεσμάτων, καλῶν ἢ κακῶν, ἐμεῖς θᾶχουμε κ' ἀκαθάρτὸ τὸ βάρος, ἐμεῖς ἡσυχα ὅς τὰ λογαριάσομε καὶ λιγάκι.» (47).

(46) Τὰ λόγια ἔνεκα τῶν ἰδίων φαίνονται ξένα.

(47) Ὁ παράγραφος 84 καμαρώνεται ὑπερβολικά, κι'

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑΣ

Τοῦ μεγάλου μας Πάδαν

ΤΡΕΙΣ

Στῆς Ἀκρογιαλίας τὸ μωσαϊκὸ

Στέκεται μιὰ Κόρη*

Καὶ τὸ κυματάκι ποῦ ἔπαιζε λευκὸ

Γελαστὴ τὸ θῶρε.

Στῆς Ἀκρογιαλίας τὸ μωσαϊκὸ

Μένει ἐκεῖ ἄλλη Κόρη*

Καὶ τὸ κύμα, ἡ μαύρη, ποῦ ἔσπαζε λευκὸ

Δακρυσιμένη ἐθώρει...

Στῆς Ἀκρογιαλίας τὸ μωσαϊκὸ

Τότ' ἐγὼ περνοῦσα*

Καὶ τὸ κύμα ἐτοῦτο ποῦ ἔσπαζε λευκὸ

Τὸ ζηλοφρονοῦσα.

ΚΑΤΙ

Καὶ μοῦ ἔχει πάρει

Τοῦ Πειλίου τὰ γέρι

Καὶ μοῦ ἔχει πάρει

Πι' ὁμορφο ἀπὸ μένα

Δόλια ἐγὼ! σὰ ξένα.

Καὶ μ' ἔχει φύγει

Μὲ τὸ καραβάκι

Καὶ μοῦ ἔχει φύγει

Πρὸ γλυκὸ ἀπὸ μένα

Στὰ πικρὰ τὰ ξένα!

Καὶ ἔχει πετάξει

Σὰ λευκὰ πανιά του

Πρὸ λευκὸ ἀπὸ μένα

Μαύρη ἐγὼ, σὰ ξένα!

Καὶ μ' ἔχει πάρει

Τοῦ Πειλίου τὰ γέρι

Ἀχ, ὅς μοῦ τὸ φέρει!

85. Τίτις εἶπε ὁ Ἀρχίδαμος. Μὰ κατόπι ἀνέβηκε ὁ Στενελάδας: τελεφταῖος, ἕνας ἀπὸ τοὺς τότε ἐφόρους, καὶ μίλησε ἔτσι

86. «Τὰ λόγια ἐγὼ τὰ τόσα τῶν Ἀθηναίων δὲν τὰ κατέχω. Πολλὰ εἶπαν παυνέματα δικὰ »τους, μὰ πούθενά λέξη πῶς δὲν ἀδικοῦν τοὺς συμμάχους μας καὶ τὴν Πελοπόννησον. Καὶ τί; Ἀφ' ὧν ἡνικαν τότες καλοὶ σὸν πόλεμο τῶν Μήδων, μὰ ἡμ' ἐμᾶς κακοὶ τώρα, διπλὴ ποινὴ τοὺς ἀξίζει: ποῦ ἀπὸ καλοὶ κατάντησαν τέτιοι. Νά, ἐμεῖς εἴημαστε οἱ ἴδιοι καὶ τότες καὶ τώρα, καὶ τοὺς συμμάχους, ἂν ἔχουμε νοῦ, δὲ θὰ σταθρῶσουμε τὰ ἡμέρια ὅταν τοὺς ἀδικοῦνε, μῆτε θὰν τοὺς βοηθήσομε πρὸ ὕστερα: πρὸ ὕστερα ἀφτοὶ δὲν εἶναι »τώρα πᾶ νὰ πάθουν. Γιατί ἄλλοι ἔχουνε χρήματα

ὁ Γρῶτες στὴν ἱστορία του τότε μεταφράζει ὁλόκληρο. Πρέπει ὅμως νὰ πῶ ὅτι εἰλικρινὰ νομίζω, καὶ κατὰ τὴ γνώμη μου ὁ παράγραφος εἶναι ξένος, ἀτοπος ὄντας ἐδῶ κι' ἀνάξιος καὶ τοῦ Ἀρχιδάμου καὶ τοῦ Θεουκιδίδη. Δὲν εἶναι τώρα ἐδῶ καιρὸς ν' ἀναλυθῇ τόσο ὅμως μπορῶ νὰ πῶ, πῶς παραστᾶναι τοὺς Ἀθηναίους ἀπειθαρχοὺς καὶ λογαζέδες, ἐνῶ οἱ Κορθινοὶ ἴσα ἴσα τοὺς εἶχαν πεῖ ἄντρες ἐνεργητικοὺς κι' ἀποσιωμένους σὰν χρέη τους. Ἡ διασκεδὴ τραβᾶι ὅς στὸ καὶ ὁ μὲν Ἀρχίδαμος τοῦ § 85.

ΠΙΚΡΑ ΛΟΓΙΑ

Μαύρη ὁ θάλασσα, τί σκούζεις
Στῆς Νυχτὸς τῇ σιγαλίᾳ
Καὶ σκορπῆς τὰ φρόνιμά σου
Στοῦ γιαιού τῇ ἀγκαλίᾳ;

Ὡ θαρρῶ, πὼς νεκρορραίνεις
Μέσ' οἱ κύφου τῇ σιωπῇ
Δυὸ κορμιά που ἔχει ἀφανίσει
Τῶν Ἀνέμων σου ἡ ριπή.

Κ' εἶσαι ἡ Φόνισσα, δίου φέρονται
Δουλονδάρια τοῦ νεκροῦ,
Ποῦ ἐκρυφόπνιγε σὺ πλάττω
Τοῦ Πελάγου τοῦ πικροῦ.

Σπίτσες Νοεβ. 1905.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Ὁ Ὀλυμπος καὶ ὁ Κίσαβος... Δηλ. ὁ κ. Πολ. Δημη-
τρακόπουλος καὶ ἡ «Ἑσπερινή» τσακωθήκανε γιὰ τὸ
«Ναζωαῖον», τὸ πενταρολογικὸ ἀνάγνωσμα ποὺ δημοσίευσεν
ὁ Δημητρακόπουλος στὴν «Ἑσπερινή», καὶ ἀναγκάστηκε
νὰν τὸ μετακομίσει στὸ «Σκρίπ», ὅταν ἡ «Ἑσπερινή»
τοῦδωσε τὰ παπούτσια στὸ χέρι.

— Ἐπειδὴ ὅμως ἡ «Ἑσπερινή» ἔβαλε κάποιον συν-
τάκτη τῆς κ' ἔγραψε τὴ συνέχεια τοῦ «Ναζωαίου» (τέττα
πράματα μποροῦνε νὰν τὰ γράφουν κ' οἱ μπαλωματῆδες
ἀκόμα). ὁ Δημητρ. θύμωσε κ' ἔβρισε τὴν «Ἑσπερινή». **Καὶ ἡ «Ἑσπερινή»** τοὺς φοβέρισε (ἡ «Ἑσπερινή» 19 Δεκ.
σελ. 3, στὴλ. 7) πὼς ἂν τολμήσει καὶ ξαναγράψει θὰ δη-
μοσιέψῃ τὴν ἀέκθεσιν τοῦ Πάνου Κολοκοτρώνη ἄλλοτε
διοικητοῦ τῆς Σχολῆς τῶν Εὐελπίδων (γιατὶ ὁ κ. Δη-
μητρ. εἶχε σπουδάσει ἄλλοτε σὺν σκελεῖς αὐτῷ) καὶ
ἐμίαν ἀπόφασιν κάποιου Στρατοδικείου (γιατὶ ὁ κ. Δη-
μητρ. εἶχε χρηματίσει ἄλλοτε, πρὶ δηλ. καταγγέλλει στὸ
Πανελλήνιο τοὺς δημοτικιστὰς γιὰ προροδοτές, καὶ ἀ-
ξιωματικὸς τοῦ Πεζικοῦ).

— Κ' ἔτσι μὲ μιὰ φοβέρα πῆρε τέλος ὁ διασκεδασι-
κώτατος αὐτὸς καυγάς.

— Μὲ τὸ φύλλο αὐτὸ τελιώνει καὶ ὁ τρίτος χρόνος
τοῦ «Νουμά». Ὅσοι λοιπὸν ἀπὸ τοὺς κ.κ. συντρομητὰς,
δὲ μᾶς στείλανε ἀκόμα τὴ συντρομὴ τοῦ 1905, τοὺς πα-
ρακαλοῦμε νὰ μᾶς τὴ στείλουν, ἀφοῦ μάλιστα ἡ συν-
τρομὴ πλερώνεται μπροστὰ.

Ο ΙΔΙΟΣ

Ο ΝΟΥΜΑΣ
ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα Δρ. 10.—Γιὰ τὸ ἔξωτε-
ρικό φρ. χρ. 10

20 λεφτὰ τὸ φύλλο λεφτὰ 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ: Στὰ κδόσκια τῆς Πλατείας Συν-
τάγματος, Ὁμόνοιας, Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν
Σταθμοῦ Τροχιοδρομίου (Ὁφθαλματρεῖο), Σταθμοῦ
ὑπόγειου Σιδηροδρόμου (Ὁμόνοια), στὸ καπνοπω-
λεῖο Μανωλακάκη (Πλατεία Στουρνάρα, Ἐξάρχεια)
στὸ βιβλιοπωλεῖο «Ἑστίας» Γ. Κολάρου.

Ἡ συντρομὴ πλερώνεται μπροστὰ κ' εἶναι ἐνός
χρόνου πάντα.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

ΚΑΙ

ΠΡΑΜΑΤΑ

Η «ΑΚΡΟΠΟΛΗ»

τῆς περασμένης Κυριακῆς (σελ. 2, στὴλ. 7)
δημοσίεψε τὰκόλουθο ἄρθρο:

Παρακαλοῦμεν ὅλους τοὺς ἀνταποκριτὰς μᾶς καὶ
τοὺς συνεργάτας μᾶς νὰ συμμορφώνονται κατὰ τὸ
γενικὸν μὲ τοὺς γλωσσικοὺς κανόνες τῆς «Ἀκρο-
πόλεως».

Νὰ παριτηθεῖν μιά γιὰ πάντα ἀπὸ δοτικές,
ἀπαρέμφατα, παρακειμένους, ἀναδιπλασιασμούς, ὑ-
περσυντελικούς· ἀπὸ τὰ ἦν, ἐστίν, ὅς, κατειο-
γασάμην καὶ τῆς ἄλλης ἀναγούλης τῶν σοδαρῶν
ἀγορητῶν τῆς Βουλῆς.

Ἀναγκάζομεθα νὰ ἔχωμεν ἰδιαίτερον συντά-
κτικὴν νὰ διορθῶν αὐταῖς τῆς ἀπαισίας ἐλληνικούρας.

Πᾶσι τελείως, εἶνε γεγονός· ὅτι ἀρχαῖοι Ἑλ-
ληνες δὲν εἴμαθα, ἀλλὰ νῦν Ἕλληνες μὲ δική μας
γλῶσσαν, δική μας ζωὴν, δική μας γραμματικὴν, δική
μας ψυχὴν.

Ἀλλὰ... νὰ μὴν τὸ ξεχνῶμε καὶ αὐτό· μεταξὺ
τῶν νέων Ἑλλήνων μαλλιαροὶ εἶνε μόνον οἱ παπᾶδες
καὶ αἱ γυναῖκες. Οἱ ἄλλοι, πλὴν τοῦ κ. Ψυχάρη

τοῦ δημιουργοῦ τῆς δημοτικῆς ἀναγούλης καὶ τῶν
ὁπαδῶν του, εὐρισκόμεθα εἰς φιλικωτάτας σχέσεις
μετὰ τὰ κουρεῖα.

Ἡ ἴδια ἡ «Ἀκρόπολις» στὸ φύλλο τῆς
Δευτέρας, σὰ νὰ μὴν τὴ φτάνανε ὅσα εἶπε τὴν
Κυριακὴν, δημοσίεψε καὶ αὐτὰ τὰ χαριτωμένα·

Ὁ καυμένος ὁ εὐζωνος Γ. Κ. Φασούλης, τρίτος
μάρτυς εἰς τὴν δίκην τοῦ Βαρδακείου. Ἐνὰς εὐστα-
λὴς λοχίας ὡς ἐκεῖ πάνω, ποῦ σκόρπιζε μέσα στὴν
αἴθουσα, κατὰ τὴν ἐκφρασίν τοῦ πρακτικογράφου
μας, ρομφελιώτικη λεβεντιά, τί τὴν ἤθελε τὴν κα-
θαρεύουσιν ποῦ τοῦκοψε τὴν λεβεντιά καὶ ἐλάττωσε
τὸν πρὸς αὐτὸν θαυμασμὸν τῶν παρόντων; Τὴν ἤθελε
τὰ παῖδι, ὁ εὐζωνος ποῦ ποτὶ δὲν παῖδι, ἀλλὰ κτυπᾷ
καὶ ταλιαρίζει;

Διὰ νὰ ἀναγκασθῇ εἰς τὸν πρόεδρον ἐρωτήσαντα
αὐτόν:

«—Εἶδες κανένα ἄλλον ὑποπτον ἐκεῖ; Νὰ
ἀπαντήσῃ:

—Δὲν εἶχα τὴν ἀντίληψιν νὰ ἰδῶ.

Διότι αὐτὴ εἶναι ἡ καθαρεύουσα. Σεμναλίζει
τὸν ἄνθρωπον. Τὸν κάνει νὰ λέγῃ ἀνοησίες.

Ἀλλ' αὐτὴ εἶνε καὶ ἡ μαλλιαρὴ. Ἀπομωραί-
νει τὸν ἄνθρωπον. Τὸν κάνει... Ψυχάρη!

Αὐτὰ λέει ἡ «Ἀκρόπολις». Ἐμεῖς λέμε
τώρα πὼς ἡ ἴδια ἡ «Ἀκρόπολις» σὺν 88 ξα-
νατύπως ἀλάκαιο τὸ «Ταξίδι» τοῦ Ψυχάρη·
πὼς ἡ ἴδια ἡ «Ἀκρόπολις» δημοσίεψε τὸ με-
ταφρασμένο Βαγγέλιο· πὼς ἡ ἴδια ἡ «Ἀκρό-
πολις», ἅμα βγήκε ἡ «Ἰλιάδα» τοῦ Πάλλη,
ἔγραψε πὼς πρέπει νὰ γορασθεῖ ἀπὸ τὴν Κυ-
βέρνησιν καὶ νὰ μοιρασθεῖ στὸ στρατό, γιατί
μόνο μὲ τὴ μεταφρασμένη «Ἰλιάδα» θὰ φτειά-
ξουμε στρατὸ καὶ ὄχι κτλ. πὼς ἡ ἴδια ἡ «Ἀ-
κρόπολις» ἔγραψε κάποτε—καὶ τὴν εὐχαριστοῦ-
με καὶ ἄλλη μιὰ φορά τώρα—ὅτι «ὁ Νουμάς»
πρέπει νὰ διαβάζεται ἀπὸ ὅλους τοὺς Ρωμιοὺς·
πὼς ἡ ἴδια ἡ «Ἀκρόπολις» προχρὲς ἀκόμα
ξανατύπωσε τὴν «Ἐργάνη» τοῦ Ἑρμῆ, ἀνα-
κηρύχοντα τὸ ποίημα «πολιτικώτατο, προ-
γραμματικώτατο, ἀναγεννητικώτατο»· πὼς ἡ
ἴδια ἡ «Ἀκρόπολις» στολίστηκε τίς προάλλες
μὲ τὸ ἀθάνατο ποίημα «Ὁ γυρισμὸς τοῦ Βα-
σιλιά», γραμμένο ἀπὸ δημοτικιστὴν· πὼς ἡ ἴδια
ἡ «Ἀκρόπολις»... μὰ ποῦ νὰν τὰ θυμηθεῖ καὶ
νὰν τὰραδιάσει κανεὶς ὅσα ἔγραψε ἡ «Ἀκρό-

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ

Ο ΑΣΩΤΟΣ*

Ἡ ΕΛΠΙΔΑ (ἀνέβει σὺν κόμο του καὶ τοῦ μι-
λάει γλυκά). Ἐρχάσε τα... Αἶ, Ἀποστόλη μου;
Ἐγὼ εἶμι ἄλλος ἄνθρωπος... Δὲ φαντάζεσαι...

Ὁ ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ (νιγίζει ἀπάνου, ἔτσι σὰ
θυρωμένος). Τὸν εἶδες;

Ἡ ΕΛΠΙΔΑ (πάντα γλυκά). Αἶ... Τὸν εἶδα...
Μαζὶ εἴμαστε κάτου στὴν κυλῖνα...

Ὁ ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ. Ὅστε αὐτὸς ὁ κουρελιάρης
ποῦ μᾶς εἶπε ἡ Μαριώ...

Ἡ ΕΛΠΙΔΑ. Αὐτὸς εἶτανε... Ὁ ἀδερφός μας...
Ὁ Γιάννης μας. Γέρασε... Δὲ θὰν τονε γνορίζ-
σεις... Ὅλο γλῶσσα στάζει τὸ στόμα του... Ὁ φτω-
χούλης ὁ Γιάννης μας...

Ὁ ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ (τραβιέται ἀπὸ κοντά της).
Ὁφ!.. Τώρα ποῦφαγε τὰ λεφτά... Ἐρεῖ αὐτὸς ἀπὸ
τέττα... Γιὰ θεατρίνος ἔκανε...

Ἡ ΕΛΠΙΔΑ (πάει πάλι κοντά του). Ἀφισέ τα

* Καίταξε φύλλα 176 καὶ 177.

καὶ καράβια καὶ ἄλλα, ἐμεῖς ὅμως συμμάχους
πιστούς, ποῦ δὲ θὰ παραδώσουμε — ὄχι — στοὺς
Ἀθηναίους, μήτε μὲ δίκας θὰ κριθοῦμε καὶ μὲ λό-
για ὅταν κ' ἐμεῖς δὲ ζημιωνόμαστε μὲ τὰ λόγια,
παρὰ σύντομα ἂς βοηθήσουμε καὶ μ' ὅλα μας τὰ
δυνατά. Ὡραία ἐρμήνια ἀλήθεια ἀρτὴ, πὼς πρί-
πει νὰ συλλογίζεσθε σὰ μᾶς ἀδικοῦν ὅσοι εἶναι
ν' ἀδικήσουν, ἀφτοὶ καλῶς ἂς συλλογίζονται ξανά
καὶ ξανά. Ψηφίστε λοιπόν, ὦ Λάκωνες, τὸν πό-
λεμο ὅπως ἀπαιτεῖ ἡ τιμὴ τῆς Σπαρτῆς, καὶ μὴν
ἀφρίστε μήτε τοὺς Ἀθηναίους νὰ μεγαλώσουν οὔτε
ἂς μὴν καταπροδώσουμε τοὺς συμμάχους, παρὰ —
πρῶτα οἱ θεοὶ — ὁμρὸς! καὶ ἂς μετρηθοῦμε μὲ τὸν
ἀδικητήν.

Καὶ σὰν ἀπομίλησε, ἔβαλε ὡς ἔρορος τὸ ζήτη-
μα στὴ συντυχίᾳ τῶν Λακωνῶν. Κι' ὅτα φώναξαν —
γιατὶ ψηφίζουμε μὲ φωνή, ὄχι μὲ ψήφους — καμώ-
θηκε πὼς δὲν ξεχωρίζει τὴ φωνὴ πᾶς ἡ μεγαλύ-
τερη, παρὰ μὲ τὸ σκοπὸ νὰ φανεῖ ἑξέστης ἡ ἀπό-
φασιν καὶ ἔτσι νὰ καταπιστοῦν πρὸ πρόθυμα τὸν
πόλεμο τοὺς εἶπε «Ὅποιος σὰς νομίζει, ὦ Λάκωνες,
πὼς κόπηκε ἡ εἰρήνη καὶ πὼς ἀδικοῦν οἱ Ἀθη-
ναῖοι, ἂς τραθηχτεῖ κατὰ κεῖ» (181 — καὶ ἔδειξε

κάποιον τόπο — αἴπιος δὲ νομίζει, ἀπέναντι). Κι' ἐ-
κεῖνοι σηκώθηκαν καὶ χωρίστηκαν, καὶ βγήκαν πολὺ
περισσότεροι ὅσοι νόμιζαν πὼς κόπηκε ἡ εἰρήνη. Τό-
τες ἔκραξαν τοὺς συμμάχους καὶ εἶπαν, ἡ δική τους
γνώμη εἶναι πὼς ἀδικοῦν οἱ Ἀθηναῖοι, θέλουν ὅμως
νὰ προσκαλέσουν καὶ τὸ σύνολο τῶν συμμάχων καὶ
νὰ προβάλλουν τὸ ζήτημα, ὥστε ὕστερα ἀπὸ γενικὴ
σκέψιν νὰ κάνουν τὸν πόλεμο, ἂν ἀποφασισθεῖ. Ἔτσι
οἱ συμμάχοι, ἅμα τὰ κατόρθωσαν ἀφτά, μίσεψαν
πίσω στὸν τόπο τους, καθὼς κατόπι καὶ τῶν Ἀ-
θηναίων οἱ ἀποσταλμένοι ἀφοῦ κοίταξαν τὴ δουλιὰ
ποῦ τοὺς ἔφερε στὴ Σπάρτη. Κι' ἡ ἀπόφασιν ἀρτὴ
τῆς ἐκκλησίας εἶνε ὅταν ἔτρεχε τὰ 14 χρόνια ἡ
τριαντάχρονη εἰρήνη ποῦ εἶνε ὕστερα ἀπὸ τὰ
Ἑβραϊκά.

88. Καὶ ψήφισαν οἱ Λάκωνες πὼς κόπηκε ἡ
εἰρήνη καὶ πὼς πρέπει πόλεμος ὄχι τόσο γιατί τοὺς
ἔπεισαν τῶν συμμάχων τὰ λόγια, ὅσο γιατί φοβόν-
τουσαν τοὺς Ἀθηναίους μήπως παραδυναμώσουν,
θωρώντας πὼς τὰ περισσότερα ἑλληνικὰ μέρη τοὺς
εἶχαν κίδλας πῆσει στὸ χέρι.

ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗΣ

ἐπ' ἐκεῖνα (ἐπίκεινα), ἐπὶ θάτερα, ἐπὶ τάδε, ὑπὲρ
ἐκεῖνα, κατ' ἐκεῖνα κτλ.

(48) ἐς ἐκεῖνο τὸ χωρίον. Θαρρῶ ἐς ἐκεῖνα. Ἔτσι